

ството; тъ не употребяватъ желѣзото въ друго освѣнь за орждія потрѣбни за работенето на земята. Искуствата относително до зодчеството тѣмъ сѫ непотрѣбни, защото тъ никога не строїтъ домове; тъ казватъ че живѣлище, което трае подълго врѣме отъ живота, привързва ны о земята, а чрезъ чаджрытъ като смы запазены отъ лошето врѣме, лесно минувамы дѣто искаамы. Сичкытъ други искуства, които сѫ въ честь у Гърцытъ, у Египтенитъ и у другитѣ образованни народы, сѫ въ прѣзрѣніе у тѣхъ като изнамѣрванія на суетността и на изнѣжеността.

„Когато имъ разказватъ за народы които умѣйтъ да строїтъ великолѣпни зданія, да правїтъ златы и сребърни мобили и да тѣкютъ платна шиты съ злато и съ драгоцѣнни каманы украсени, за превъходны благоуханія, рѣдки ѡстъя, за орждія на които армоніята въсхитява, тъ отговарятъ съ тѣзи думы: Тѣзи народы сѫ доста злочесты защото сѫ иждивиди толкози трудъ и искуство за да развратїтъ сами себеси! Сичко що е излишно ослабя, опоява и мѫчи тѣзи които го прите-жаватъ; искушава онѣзи които сѫ лишены отъ него за да поискатъ да го добыйтъ чрезъ грабежъ и насилие. Може ли да са ненарече излишно сичко което прави човѣцътъ лопци? Человѣцътъ на тѣзи страни поздравы и поѣкы ли сѫ отъ насъ? живѣйтъ ли тѣ подълго врѣме? Повече ли сѫ съединени помежду си? или ведѣйтъ животъ посвободенъ, потихъ и повеселъ? Напротивъ, тѣ сѫ ревниви единъ къмъ другого, снѣдаемы отъ една низска и покрыта завистъ, съкогы смущаваны отъ честолюбие, отъ сребролюбие, и неспособни за удоволствія чисты и просты, защото сѫ робы на толкось не-нуждни нужды отъ които правїтъ да зависи сичкото имъ благополучіе.

„Тѣй, продължаваше Адоамъ, говорїтъ тѣзи умны човѣци, които сѫ си усвоили мѫдростта чрезъ изученietо на простата природа. Тѣ осѣщатъ ужасъ отъ напата цивилизација, и трѣба да исповѣдамы че тѣхната е велика поради привлекателната си простота. Тѣ сички наедно живѣйтъ безъ да раздѣлятъ земнитъ: сѣка челядъ са управя отъ своя баща, който е истинскій царь. Бащата на челядъта има право да наказва сѣки-